

Capitolul 6. Consecințe neașteptate

De săptămâni întregi, orele târzii ale nopții îl surprindeau pe Jimmy în fața calculatorului, finalizând proiecte de atestat la informatică pentru colegii lui mai puțin pricepuți. Își oferise mintea, timpul și pasiunea pentru programare, iar această muncă n-a fost doar un mijloc de a-i ajuta pe ceilalți să absolve liceul. Cu banii strânși, Jimmy își planificase un vis: avea să cumpere o sută de tuburi cu vopsea, să-și procure masca care să-l protejeze de inhalarea vopselei și costumul de lucru, special ales pentru a-i ascunde identitatea când avea să creeze ceva grandios.

Zi după zi, Jimmy număra banii obținuți. Nu mai voia să risipească niciun cent, de teamă că ar fi putut să nu-și împlinească ideea ce-i scânteia în suflet. Și tot zi după zi, schița în minte contururile unui mesaj plin de dragoste și apartenență, un mesaj care viza, în special, familiile și copiii.

Își amintea cum, în ultima perioada, desenele lui cu cuvintele **ONE LOVE** împrăștiate prin cartiere reușiseră să stârnească zâmbete sau gânduri profunde. Asta îl convinsese că arta stradală e un limbaj universal. A simțit că se apropie un moment de cotitură: avea să ridice totul la un nivel superior.

Într-o dimineață, când primele raze de soare începeau să-i încălzească fereastra, Jimmy își confirmase locul unde urma să-și pună amprenta. Liceul său, o instituție mare ce găzduia copii din ciclul primar și gimnazial, plus adolescenți de liceu, avea o sală de sport pe un perete exterior uriaș, suficient de larg și de înalt încât un graffiti să fie vizibil din depărtare.

Acest perete era ca un soi de *tabula rasa*, nicio urmă de graffiti, nicio pată de culoare. Ce era și mai important: exact pe acolo, în fiecare zi, părinții își conduceau copiii către școală, încă din clasa întâi. Mai târziu, mulți părinți ajungeau tot acolo pentru ședințele cu profesorii, iar alții, chiar dacă aveau copiii deja mari, nu încetau să treacă prin curtea școlii când aveau nevoie de acte, informații sau când participau la diverse evenimente.

Aici!, își zise Jimmy, și se cutremură de emoție. Simțea că e locul perfect pentru a-și propaga ideea: copilul are nevoie de iubire, de atenție și de acceptare, indiferent de situațiile care apar între părinți.

În clipele acelea, văzu în minte, clar ca lumina zilei, graffiti-ul viitor: o compoziție imensă, suficient de mare cât să acopere întregul zid al sălii de sport. Doi părinți, tatăl și mama, ținându-și copilul de mâini, iar copilul, cu un mic rucsac în spate, pășind spre școală. Sub imagine, un mesaj puternic, asemenea unei chemări: *să-ți iubești copilul și să nu-l încarci cu problemele voastre de adulți, să-l lași să fie copil, să-l ajuți să vadă lumea ca pe un loc prietenos, nu ca pe un câmp de bătălie.*

Jimmy coborî scările blocului cu un soi de nerăbdare nouă în suflet. I se părea că toți trecătorii îi pot ghici planul secret, privindu-l pe sub gene. Dar nimeni nu-i observa agitația din interior. Adevărul era că nimeni, în afară de David și Eugene, nu știa de planul lui nebunesc: o sută de tuburi cu spray colorat, noaptea în curtea liceului, paznici care să doarmă, camere de supraveghere care să nu-l depisteze, și un timp limitat ca totul să fie finalizat înainte ca dimineața să îl surprindă desenând.

Din ziua în care i-a încolțit această idee, Jimmy a renunțat la micile desene obișnuite prin oraș. Nu mai voia să irosească niciun spray, nicio resursă. S-a concentrat exclusiv pe lucrările de atestat pentru colegi, scriind cod și documentații până în toiul nopții. Fiecare proiect vândut însemna câteva tuburi de vopsea și încă un pas spre marele vis.

Știa că, pe lângă tuburi, avea nevoie de o mască de protecție adecvată, de costum de lucru care să-i acopere hainele și să-l facă să dispară în umbră, de scări robuste cu care să poată urca la etajele superioare ale zidului. Știa și că are nevoie ca prietenii lui, David și Eugene, să-i asigure paza și să-l avertizeze dacă vine cineva. Avea să fie un efort titanic pentru un singur om, dar planul lor în grup era realizabil.

Într-o pauză de la lucrul la un proiect, Jimmy s-a gândit la gardieni. Îi știa de la atâtea ocazii când fugiseră cu David să chiulească, mituindu-i cu câteva țigări și promisiuni. Acum, însă, avea să facă un pas înainte: două sticle de whisky, o sticlă pentru fiecare gardian și pachete de țigări, ca să-i adoarmă și să-i țină departe de locul faptelor.

– Dacă vreunul dintre ei se trezește în toiul nopții și apasă butonul de panică, totul s-a terminat, își repeta Jimmy îngrijorat.

Firma de pază ar fi venit în maximum trei minute, iar el n-avea timp nici să-și adune tuburile, nici să fugă fără să fie recunoscut.

Așa se născuse planul:

1. La ora 18:00, cu o oră înainte să se termine ultima oră de curs din liceu, David și Eugene aveau să se strecoare fiecare către un post de gardă și să ofere sticlele de whisky și pachetele de țigări.
2. Jimmy urma să aștepte vești de la ei: dacă gardienii se lăsau prinși de sticle și adormeau, totul era ca și rezolvat. Dacă nu, se anula tot.
3. Odată ce paznicii adormeau, la ora 19:30, Jimmy trebuia să sară gardul liceului pe un loc deja stabilit. David și Eugene rămâneau afară, să fie cu ochii-n patru.
4. Jimmy intra în sala de sport, își lua scara și echipamentele, pe care le ascunsese anterior și pe care le putea împrumuta sub pretextul unui proiect la sport.
5. Fereau orice putea fi suspect, se furișau printre camere de supraveghere, se asigurau că niciun profesor și niciun alt gardian nu avea cum să-i surprindă.

6. Lucra continuu până în zori, estimând că va avea nevoie să deseneze până la ora 05:00 pentru a finaliza.

Erau pași clari, calculați, însă presărați cu nenumărate riscuri.

După suficiente proiecte de atestat finalizate și livrate, Jimmy adunase suficienți bani și reușise să cumpere toate resursele necesare pentru a realiza desenul pe sala de sport.

A sosit și ziua mult așteptată. Jimmy, David și Eugene se întâlniră imediat după prânz, ascunzându-și în rucsacurile mari spray-urile sortate deja pe culori. În rucsacurile lui David și Eugene, se afla câte o sticlă de whisky și un pachet de țigări, pregătite să fie oferite paznicilor.

La ora 18:00, conform planului, cei doi prieteni s-au îndreptat spre gheretele de pază. Cunoșteau numele gardienilor și știau exact ce slăbiciuni au, mai ales David, care fusese mereu un bun negociator. A deschis ușa ușor, s-a apropiat de fiecare și, cu aerul celui care știe totul, le-a oferit fiecăruia dintre ei sticlele ambalate și un pachet de țigări.

– Am vrut să vă aduc asta, domnu’ Gicu. Știu că vă plac soiurile bune și e ziua unui coleg, iar noi sărbătorim mai devreme. Luați-o ca pe un semn de recunoștință.

Gardianul a râs, a părut mulțumit, și-a trecut limba peste buze. Al doilea gardian, pe partea opusă a liceului, s-a mirat și el când a primit exact același cadou. În general, nu se ferea de alcool, era cunoscut printre elevi faptul că i se putea cumpăra bunăvoința cu ceva băutură.

Timpul curgea, iar Jimmy își frământa mâinile în spatele liceului, așteptând să primească semnalul de la David și Eugene, care venea pe telefon, sub forma unui banal mesaj: *Verde*.

Dar la 19:25, la cinci minute înainte de a da năvală în curte, David a fugit către Jimmy, speriat:

– Nu e bine. Unul doarme buștean, dar celălalt încă se uită la televizor și pare treaz! Mai mult, cred că n-a terminat sticla încă!

Jimmy simți cum îl străbate un fior. Cum să intre dacă e încă treaz? Nu puteau cumpăra încă o sticlă de whisky, fiindcă nu le mai ajungeau banii, iar ceasul ticăia nemilos.

Disperați, au alergat către magazinul acela de unde își făceau proviziile înainte să chiulească, doar că doamna de acolo nu voia să le dea nimic pe datorie. Jimmy încerca să aducă o scuză, să mintă despre un prieten care are petrecere, despre cum o să plătească a doua zi, însă femeia îi privi cu neîncredere. Nimic n-o îndupleca să le ofere în plus.

În cele din urmă, cu o ultimă rugămintă, Jimmy obținuse o sticlă de bere, un fleac, dar poate ar fi fost suficient pentru ca gardianul deja amețit să adoarmă. David se întoarse la postul de

pază și-i puse berea în față, pretinzând o prietenie mai veche. Gardianul râdea cam fără rost, semn că whiskey-ul își făcea treaba, așa că a luat și berea, iar David a început să vorbească despre amintiri, cine știe ce peripeții, sperând că pe gardian îl va prinde somnul.

După douăzeci de minute, telefonul lui Jimmy vibra:

– Gata. Poți să intri. Îl țin de vorbă. Se clatină pe scaun. Cred că adoarme în curând.

Jimmy își luă rucsacul în spate, mai greoi decât oricând. Chiar dacă era trecut de 19:30, și-a făcut curaj, a sărit gardul pe unde stabiliseră, ajutat de Eugene, care privea împrejur. Clădirea sălii de sport apărea ca un bloc întunecat, cu urmele luminii serii stingându-se tot mai mult pe cer.

Jimmy își găsi scara, exact unde o ascunsese. Au fost câteva momente în care el și Eugene s-au mișcat ca niște umbre, sustrăgând tot felul de piese de recuzită din sala de sport: cadre metalice, un mic schelet de antrenament, orice ar fi putut să-i ajute să ajungă la partea superioară a zidului.

Inima lui Jimmy bătea cu putere în piept. Purta costumul de protecție, masca pe față și, la gât, atârname improvizat, două lanterne mici pe care le-a fixat cu bandă adezivă. Dădu un prim strat de contur, folosind un spray alb, pentru a delimita spațiul. Știa exact unde vor fi cele două siluete de părinți și micuțul lor.

După două ore de desen neîntrerupt, stropi de vopsea îi străluceau pe mâini și pe încălțăminte. Mâinile îi tremurau de emoție și efort. Își mai lua câte o clipă de respiro.

Doar că la scurt timp după miezul nopții, Eugene observă cum la etajul al doilea, în aripa dedicată laboratorului de informatică, o lumină se aprinse. Un dreptunghi galben pal se profila acum pe fațada clădirii, iar Eugene, care se poziționase strategic să supravegheze, simți un val de panică.

– Jimmy, s-a aprins lumina la Info. Probabil doamna dirigintă. Ce facem?

Jimmy, care tocmai schimba un tub de roșu pentru a contura rucsacul copilului, simți că-i fuge pământul de sub picioare. Profesoara de informatică, doamna dirigintă Sarah, era singura care avea cheie de la laborator și obișnuia să stea acolo până târziu când avea de pregătit ceva.

– Poate e doar o vizită scurtă. Sper să iasă pe partea din față, murmură Jimmy cu speranță.

Și totuși, la scurt timp, lumina se stinse, iar ușa din spate a liceului se deschise larg. Jimmy abia a reușit să-și ridice scara și s-o deplaseze către colțul unde lucra. O siluetă înaintă către peretele sălii de sport. Oricât s-ar fi ascuns, nu era loc destul de întunecat ca să nu fie observat.

– Jimmy?! Ce cauți aici? Ce faci?!

Glasul doamnei diriginte suna alarmat și totodată uluit. Desigur că îl recunoscuse, doar îl văzuse la fiecare oră de informatică, îi știa entuziasmul și chipul chiar și fără mască, iar conturul trupului său era de neconfundat.

Jimmy rămase nemișcat. Gândurile i se învălmășeau: să fugă? Să inventeze o minciună? Să întindă mâinile a resemnare? Apoi, mai presus de orice, simți nevoia să spună adevărul. Se temea de reacția profesoarei, dar își aminti tot efortul depus, tot ce-l motivase. Nu voia să ascundă nimic.

– Doamnă dirigintă, vă rog, lăsați-mă doar câteva minute... Am... am un vis. Un mesaj pentru părinții care nu-și mai iubesc copiii cum ar trebui, eu... . Poate suna nebunesc, dar cred că e important!

Femeia păși mai aproape, iar lumina difuză a lanternei îl dezvălui pe Jimmy plin de vopsea, cu ochii sclipind de emoție. Văzu, în spatele lui, un tablou imens, siluetele schițate ale unui bărbat și ale unei femei, ținând de mâini un copil cu un rucsac. Și deja se ghiceau culorile, formele, mesajul care avea să fie amplasat dedesubt.

Întâi, doamna profesoară păru șocată. I se părea un caz clar de vandalism, până la urmă, școala interzicea desenul neautorizat pe pereți. Ce se întâmpla dacă veneau profesorii, directorul, autoritățile? Și totuși, ceva din vocea tremurândă a lui Jimmy îi atinse o coardă sensibilă.

– Doamna dirigintă, vă rog să mă ascultați, e despre mine, despre noi, despre copiii care cresc în familii despărțite sau tensionate. Despre cum un copil nu ar trebui să poarte poverile părinților. Eu n-am știut niciodată cum e să te bucuri de părinți uniți. Și vreau să le dau un semnal tuturor celor care vin aici, să-și amintească de dragoste, înainte de orice.

Vorbele îl mirară și pe el, cât de eliberat se simțea, spunându-și motivația. Iar profesoara îl asculta, simțea durerea din glasul lui și pasiunea din spatele acestei acțiuni aparent ilegale.

La început, doamna dirigintă îl repezi:

– Nu, Jimmy. Nu pot să permit asta. Ai idee ce se va întâmpla cu tine? Riști exmatricularea. Poate și un dosar penal, e vorba de proprietatea școlii!

Jimmy își coborî privirea, dar nu renunță:

– Prefer să risc și să pun în fața tuturor acest mesaj, decât să știu că am tăcut. Vă rog, doamnă dirigintă, lăsați-mă să-l termin. Promit că nu stric nimic mai mult decât un strat de vopsea. O să vedeți, mâine dimineață toți vor înțelege!

Sarah privi zidul încă o dată, contemplă schița, apoi se uită la Jimmy. În acea secundă, realizează că în fața ei nu era un rebel fără minte, ci un tânăr cu un ideal nobil.

– Bine, dar să nu spui niciodată că m-ai văzut! Iar dacă mâine va fi scandal, să știi că nu te pot salva cu totul. O să încerc, dar nu-ți pot promite nimic. Ești conștient de riscuri?

Jimmy dădu afirmativ din cap, cu respirația sacadată. Iar doamna dirigintă, fără să mai rostească alt cuvânt, se întoarse și dispăru în noapte. Nu alertă pe nimeni, nu spuse nimic.

– Mulțumesc, murmură Jimmy plin de emoție, deși ea nu-l mai putea auzi.

În liniștea nopții, cu paznicii adormiți și cu doamna dirigintă plecată, Jimmy se simțea liber și, totodată, presat de timp. Se apropia de ora 03:00, David și Eugene, aflați de strajă, mai intrau din când în când în curte, să verifice starea lui:

– Băi, trage tare, e trei dimineața! Ai timp să termini?

– Da, pot. Mai am un pic, doar să finisez detaliile și să scriu mesajul.

Pe la 04:15, își rezemă scara pe partea de jos a desenului și, cu un spray negru, începu să caligrafieze cuvintele:

Fiți prezenți, nu perfecți.

Era un scris mare, care se desfășura pe toată lungimea zidului. Deasupra, cei doi părinți, cu mâinile lor unite în jurul copilului, semn că, indiferent de probleme, ei se gândesc întâi la cel mic.

Bucățile de carton pe care le folosisese ca șabloane zăceau la picioarele lui. Trupul îi era încordat, îl dureau umerii, genunchii și coatele, dar inima îi sălta de entuziasm.

Când ora 05:45 se apropie, Eugene se repezi către locul unde Jimmy încă retușa conturul figurilor:

– Gata, frate! Ne-am lungit prea mult. La 06:00 vine schimbul de gardă.

Jimmy își șterse fruntea de transpirație, își aruncă ultima privire asupra picturii. Lipsea doar un detaliu: undeva într-un colț, discret, semnătura lui caracteristică: **ONE LOVE**. Trase câteva linii roșii în dreptul inimii, să-și marcheze amprenta.

Simți cum îl împresoară un val de emoție și recunoștință. Se gândi la David și Eugene care vegheaseră pentru el toată noaptea, riscând și ei sancțiuni grave. Se gândi la doamna dirigintă, care nu-l dădu în vileag. Se gândi la mama lui și la tatăl lui, la cum n-au reușit să fie împreună, dar la cum, poate, acest mesaj ar putea ajuta alți copii să nu simtă aceeași absență.

– Haide, trebuie să strângem rapid! îl atenționa David, intrând și el în curte.

În grabă, au azvârlit tuburile goale în saci menajeri, au luat scara, costumul, tot. La 05:59 reușiseră să sară gardul, când paznicul de la tura de dimineață pășea deja prin poartă și-l descoperea pe celălalt paznic dormind.

Cu ochii împăienjeniți de somn și obosiți, Jimmy, David și Eugene se despărțiră, fiecare pornind spre casa lui. Era clar că n-aveau cum să fie prezenți la școală la ora 07:30. După toată noaptea de efort și emoții, erau extenuați.

Ajuns acasă, Jimmy și-a trântit rucsacul într-un colț și s-a prăbușit în pat. Visă frânturi de spray-uri colorate, vocea doamnei dirigintă și fețele copiilor luminându-se în fața desenului.

Când soarele era deja sus, telefonul îl trezi dintr-un somn adânc. Mesaje curgeau de la colegi:

– Nu pot să cred! Ești nebun, e fabulos desenul!

– Te-ai întrecut pe tine, bro!

– E clar că e mâna ta, are tag-ul tău. Bravo!

Jimmy, pe jumătate amorțit, își aminti că își lăsase semnătura inconfundabilă. A zâmbit în sinea lui, minunându-se de rapiditatea cu care informațiile se răspândeau. Colegii păreau entuziasmați, iar unii îl sunau să-l felicite.

Din fericire, se pare că la primele ore, nicio figură oficială nu-și dăduse seama de identitatea autorului, cu excepția doamnei diriginte care știa totul. Desenul era imens, ocupând aproape tot peretele sălii de sport, iar toți elevii îl remarcaseră din primele minute. Părinții ce-și conduceau copiii la primele ore stăteau pe loc, împietriți sau emoționați, citind mesajul și privindu-l pe acel copil desenat care mergea împreună cu părinții spre școală.

Unii părinți, cu lacrimi în colțul ochilor, își strângeau copiii la piept. Alții, venind poate din familii bine închegate, îi arătau copiilor cât de frumos e desenul. Au fost și părinți care, deși tăcuți și indiferenți, păreau să privească mai atent la rucsacul copilului desenat, la felul în care părinții țineau mâinile copilului din desen. Poate se recunoșteau, poate îi dureau realitatea că în familia lor ceva se rupsesse.

Dar nimeni nu rămânea rece. Peste o mie de oameni pășiră prin curte în acea zi, iar fiecare rămânea măcar câteva secunde în fața graffiti-ului.

Pe la prânz, Jimmy primi un apel de la un număr necunoscut. O voce neutră îi ceru să vină urgent la școală, însoțit de mama lui.

– Ați lipsit azi, dar domnul director vrea să stați de vorbă imediat.

Mama lui intră în cameră, îngrijorată, și-i zise scurt:

– Jimmy, m-au sunat de la școală. Avem de ajuns acolo în 45 de minute. Mi-au zis că e ceva important. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Jimmy se întinse pe pat și își strânse buzele. Nu putea să nege că era autorul acelui desen. N-avea sens să se ascundă, era oricum deja faimos printre colegi. Totuși, nu voia să-i dea mamei detalii încă. Faptul că îl sprijinea sau era supărată, încă nu știa. Mama lui nu-l forță, doar îl avertiză că directorul e înfuriat.

La intrarea în curtea liceului, Jimmy se opri câteva secunde să privească graffiti-ul în plină lumină. Abia atunci îl văzu el însuși ca un întreg. Își dădu seama că se contopise cu noaptea, că nu apucase să-l admire la final. Personajele, culorile, cuvintele, totul părea să transmită un val cald de dragoste și speranță.

Simți cum îl învăluie o emoție ireală, parcă i se umeziră ochii. Se bucură de reacțiile rapide ale copiilor care treceau prin dreptul lui, unii chicotind, alții zicând:

– Uau, ce tare e!

– Ai văzut cât de frumos a ieșit?

Un alt elev din altă clasă, cu care Jimmy avusese conflicte în trecut, îl privi cu respect:

– Mișto, frate. Respect. A fost curajos ce ai făcut!

Acele cuvinte de apreciere îl încărcă cu o putere nouă. Se duse, cu inima bătând puternic, spre biroul directorului. Mama lui pășea în spatele său, tăcută, iar, după ce văzuse desenul, pe chipul ei se citea mândrie și, totodată, îngrijorare.

În cabinet, directorul se ridică și-l privi vizibil înfuriat pe Jimmy:

– Așa deci, tu ești autorul? Tu ai vandalizat sala de sport? Crezi că e normal? E un motiv suficient să fii exmatriculat!

Jimmy își coborî privirea, încercând să-și adune cuvintele. Mama lui rămase în picioare, studiindu-l pe băiat și amintindu-și cât de greu fusese să-l crească singură. Se simțea prinsă între dezaprobare și admirație.

– Domnule director, nu am vrut să stric școala, nici s-o distrug! Am vrut doar să transmit un mesaj. Să le spun familiilor că, indiferent de situație, copilul e mai important decât orice ceartă! Iar dacă trebuie să suport consecințele, o voi face!

Încercă să vorbească mai mult, dar directorul îi tăie cuvântul:

– Nu mă interesează ce mesaj ai tu! E totuși un act de vandalism. Regulile sunt reguli. În primul rând, această școală este o instituție publică. Noi avem proiecte arhitecturale aprobate. Nimic nu se modifică aici fără semnătura inspectoratului. Să pui vopsea pe un perete nu e un lucru mărunț, tinere!

Mama lui Jimmy voia să intervină, dar ezita, simțind cum e sfâșiată. Vedea desenul în minte și-și amintea toată suferința fiului ei, toată dorința lui de a avea părinți uniți. Nu putea să-l certe, nu avea putere să-l mustre.

– Doamnele director, încercă ea, Jimmy a...

– Doamnă, e clar. Fie copilul dumneavoastră acoperă lucrarea, fie îl exmatriculez!

Jimmy simți un nod în gât și își strânse pumnii. *Să șterg totul?* Gândul îl durea mai mult decât orice pedeapsă. Ar fi însemnat să șteargă un simbol al propriilor lui speranțe.

Directorul părea de neclintit. Apoi, roti privirea și apăsă pe un buton de la telefon, chemându-și secretara:

– Să vină și doamna profesoară Sarah, diriginta lui.

Câteva minute mai târziu, Sarah se ivi în ușă. Fața ei era nespus de calmă, iar Jimmy se temea de reacția pe care urma s-o aibă, știind că ea fusese martoră la tot. Se întreba dacă își va respecta promisiunea de a-l apăra sau îl va acuza, pentru a se salva.

– Doamna dirigintă, vedeți ce a făcut elevul dumneavoastră? E de acord să șteargă totul sau să-l dau afară. Nu pot permite așa ceva.

Sarah îl privi pe director, apoi pe Jimmy, apoi se întoarse la director. Ceru să discute câteva minute în particular cu acesta. Jimmy și mama lui au fost invitați în hol, așteptând cu respirația tăiată.

Timp de 35 de minute, Jimmy a stat pe coridor, iar pe lângă el treceau mulți colegi și profesori, unii cunoscuți, alții mai puțin cunoscuți. Unii îi zâmbeau sau îi aruncau o privire comică, semn că apreciau ce a făcut. Alții rămâneau imparțiali, neștiind, poate, ce se petrece.

– Jimmy, poate ar trebui să spui ceva, să te scuzi, spuse mama lui.

El însă clătină din cap. În minte îi apăreau fețele părinților și copiilor care, în dimineața aceea, se uitaseră cu uimire la desen. Știa că nu putea să-l șteargă, că n-avea voie să dărâme tot ce construisese cu atâta dăruire.

După o perioadă care s-a simțit cât o veșnicie, doamna dirigintă ieși din birou. Avea o expresie greu de deslușit, un amestec de seriozitate și compasiune. Îl invită pe Jimmy să intre, alături de mama lui. Directorul îi privi cu subînțeleas.

– Jimmy, se pare că doamna dirigintă a adus argumente plauzibile pentru tine. De data asta, vei scăpa. Nu te exmatriculez și nu vei avea nota scăzută la purtare.

Liceanul se simți deodată ușurat. Un val de recunoștință îi inunda sufletul. Dar directorul continuă, cu glas aspru:

– Cu condiția să nu mai faci niciodată așa ceva fără permisiune! Sper să înțelegi că este prima și ultima dată când tolerez un asemenea act.

Jimmy plecă ochii, mulțumi, și se înclină ușor. Mama lui respiră ușurată, deși încă avea inima strânsă. Directorul îi făcu semn că discuția se încheiase.

La ieșirea din birou, doamna dirigintă îi aruncă un zâmbet discret, semn că fusese de partea lui. În ciuda aparentei surprinderi pe care a disimulat-o în fața directorului, îl susținuse pe Jimmy. Îl văzuse ca pe un tânăr talentat, pasionat, și înțelesese motivația profundă care îi ghidase pașii.

Jimmy abia își stăpâni lacrimile de bucurie. Simțea că, pentru prima dată, un adult, în afară de mama lui, îl vede cu adevărat și îl apreciază. Deși era conștient că a încălcat regulile, era recunoscător că, dincolo de niște baricade rigide, existase un om care să pună la loc de cinste intenția lui, nu doar modul nepotrivit în care și-o manifestase.

Se gândea la cuvintele doamnei diriginte, la cum i-a spus că-l consideră un elev înzestrat, că are potențial, că este un tânăr care poate schimba lumea dacă își canalizează energia în direcția potrivită. Iar acum, îi confirmase toate astea prin faptul că l-a apărat în fața directorului.

Când porni spre curtea școlii, alături de mama lui, Jimmy văzu cum soarele alunecă deja spre amiază, încât umbrele sălii de sport se așterneau peste desenul său. Și îl recunoscă în toată splendoarea, colorat în roșu, albastru, portocaliu și negru, cu chipurile celor trei personaje clar definite.

Mama lui îl puse o mână pe umăr și-l privi cu ochi lucizi:

– Jimmy, n-am știut niciodată că ai în suflet atâta putere. Mi-ai dovedit că ești pregătit să faci lucruri mărețe! Poate n-ar fi trebuit să procedezi așa, dar, te înțeleg.

Pentru Jimmy, cuvintele acestea valorau cât toate aprecierile din lume. Simțea că, prin gestul lui, poate că deschisese și o poartă spre inima mamei, care trăise și ea, ca și el, o singurătate amară după despărțirea de tatăl lui.

Acea zi a fost urmată de un val de discuții în tot liceul și chiar dincolo de el. Unii profesori considerau că a fost un act nepermis, un exemplu prost pentru ceilalți elevi. Alții, în schimb, îl admirau pe ascuns, spunând că ar fi fost nevoie de un aviz oficial pentru a picta peretele, dar că mesajul în sine e minunat. Printre elevi, se născuse o adevărată frenezie. Unii veniseră cu ideea de a face poze cu desenul și de a-l posta pe rețelele de socializare cu hashtagul #OneLoveSchool, iar reacțiile curgeau.

Zvonuri despre autorul graffiti-ului s-au răspândit în toate clasele, iar în pauzele mari, mai toți colegii lui Jimmy veneau să-l felicite. Până și cei cu care avusese conflicte vechi simțeau că trebuie să-l respecte pentru curajul nebunesc.

David și Eugene? Erau eroii din umbră cărora, despre care deși nimeni nu știa în mod oficial că au fost părtași, Jimmy le mulțumea adesea, spunându-le că, fără ei n-ar fi reușit nicicând. Fiecare își purta oboseala cu mândrie, amintindu-și cum au stat de pază, cum au păcălit gardienii și cum, cu câteva minute înainte de răsărit, au fugit cu toții să-și scape pielea.

Din când în când, chiar și mama lui Jimmy, care lucra în ture lungi și venea obosită acasă, se gândea la acel perete și simțea un fior cald. Înțelegea poate, pentru prima dată, cât de profund e dorul fiului ei de o familie unită.

Poate cel mai important lucru pentru Jimmy fusese atitudinea doamnei dirigintă. Știa că, în teorie, ar fi trebuit să-l reclame, să cheme poliția ori să anunțe directorul, însă ea a ales să-l asculte, să-i descopere emoțiile și motivația. Iar apoi, pe lumină, când fusese confruntată cu directorul, a ales să-l protejeze.

Astfel Jimmy primi o lecție despre încredere, despre cum un singur gest de susținere la momentul potrivit poate schimba destinul unui tânăr. I se părea incredibil că un cadru didactic a putut trece peste rigorile impuse de regulament, doar pentru că a simțit adevărul din spatele actului său.

Impactul asupra celor ce treceau zilnic prin curtea școlii era incontestabil. Erau părinți care poate se pregăteau să se certe dis-de-dimineață, dar care, văzând desenul, își aminteau că au un copil de mână. Erau mame care simțeau un nod în gât văzând silueta femeii de pe zid, care își ținea copilul de mână. Erau tați care își aminteau cât de importantă e prezența lor în viața copiilor.

Iar Jimmy, de fiecare dată când trecea pe lângă zid, se oprea câteva clipe, îl privea și simțea cum ceva îi înflorește în suflet. *Am reușit*, își spunea. Da, poate într-un mod ilegal, poate printr-o nebunie nocturnă, dar a reușit să facă oamenii să-și oprească ochii asupra unei idei: copilul nu trebuie să poarte pe umeri războaiele părinților.

Cu fiecare zi, își întărea convingerea că puterea intenției e reală, că dacă îți dorești suficient poți cuceri obstacolele, indiferent cât de mari sunt. Și, de acum înainte, își spuse că nu se va

lăsa doborât de nimic: nici de divorțul părinților, nici de lipsa unei familii funcționale. Avea prieteni, avea un talent și avea un dram de curaj.

La final de săptămână, David și Eugene îl luară deoparte, într-un colț al curții, unde nu-i auzea nimeni:

– Bro, respect. Tu chiar ești un exemplu de curaj. Ai văzut reacția tuturor?

– Fără voi, aș fi fost prins de paznici sau aș fi renunțat din prima. Și pentru asta vă mulțumesc enorm. Sunteți cei mai buni prieteni pe care aș fi putut vreodată să îi am! spuse Jimmy strângându-i în brațe pe amândoi.

Erau cuvinte simple, dar reflectau recunoștința lui sinceră. David și Eugene se priviră complice, gândindu-se la noaptea aceea în care au trebuit să adoarmă doi gardieni cu whisky și să stea permanent la pândă, sub cerul plin de stele.

Într-o seară, când Jimmy se întorsese acasă, mama lui îl aștepta la masă. De data aceasta, își făcuse timp să-l audă, să-l vadă. Îi spuse că a vorbit cu directorul și că, la un moment dat, se temuse că îl va exmatricula, dar se arătă mândră de curajul băiatului, deși încă avea nelămuriri:

– Tu realizezi cât ai riscat, nu-i așa?

– Da, mamă, știu că putea fi mult mai rău.

– Și totuși, cred că ți-ai dus mesajul mai departe. Am văzut mulți părinți care zâmbeau sau se înduioșau lângă desen. Uneori, o simplă imagine îi poate face pe oameni să se gândească mai mult la copiii lor!

Jimmy o privi cu drag. Era prima conversație adevărată, profundă, după luni în care abia dacă se salutau.

– Mamă, am vrut doar ca nimeni să nu mai treacă prin ce-am trecut eu. Să le pese de familie!

– Îți mulțumesc că mi-ai arătat că ai inimă mare. Data viitoare, poate găsim o soluție legală, ce spui? adăugase mama lui râzând.

Acea seară rămase adânc în sufletul lui Jimmy, ca un semn că niciodată nu e prea târziu să-ți recâștigi apropierea de un părinte.

Zilele trecură, iar viața de licean reveni la normal. Orele de curs treceau, testele creșteau în dificultate, bacalaureatul se apropia, iar Jimmy rămânea un elev de clasa a XII-a cu planuri mari în privința programării. Dar ceva se schimbase fundamental în el: simțea mai multă

încredere în sine, știind că poate duce la bun sfârșit o operație complicată și riscantă, când scopul e nobil.

Avea un adult care îl susținea, doamna dirigintă Sarah, care-i făcuse clar că vede un mare potențial în el.

Reușise să clădească o punte cu mama lui, punte bazată pe respect și recunoașterea nevoilor sufletești.

Ori de câte ori, în pauze, se plimba prin curtea școlii și arunca o privire la graffiti, îl vedea intact și luminos. Liniile fine cu roșu, galben, albastru, verde, străluceau în soare, iar chipurile pictate parcă prindeau viață. Uneori, ceilalți elevi se opreau lângă el, făceau fotografii, îl comentau și-l apreciau. Alteori, părinții și copiii din clasele primare îl priveau ca pe un tablou oficial, nedumeriți cum de a ajuns acolo.

Dar nimeni nu-l acoperea cu vopsea gri. Nimeni nu-l ștergea, nimeni nu-l distrugea. Mesajul rămânea să pulseze în inimile celor care aveau ochi să-l vadă.